

[Kjølgaard]

de sidste tre år, havde vi ikke behøvet at forøge vores udlandsgæld, og så havde det ikke været nødvendigt med et udlånsloft, der tvinger virksomhederne til at låne i udlandet, så at en del af likviditeten kan investeres i statens kasseunderskud.

Det kræver en betydelig højere grad af økonomisk disciplin, end vi har set de senere år, at ændre på forholdene. Det nytter ikke at bortforklare problemerne og ansætte endnu flere i den offentlige sektor. Disciplin er nødvendig, og den skulle gerne medføre, at regeringen allerede nu begynder at finde muligheder for besparelser på næste års finanslov. For kunne vi øge den private opsparring betydeligt og reducere de offentlige udgifter tilsvarende, så var der mulighed for en lettelse af det enorme skattetryk og dermed mulighed for en betydelig forbedring af vores konkurrenceevne.

Men den økonomiske disciplin gælder ikke bare det offentlige, for det er jo os alle sammen, når det kommer til stykket. Det er os selv, det er hele befolkningen, der er skyld i, at renten er så høj, som den er: vi kræver, og vi bliver ved med at stille krav. Så når jeg siger økonomisk disciplin, mener jeg egentlig en holdningsændring: vi skal mere og mere væk fra gratisprincipperne, vi skal væk fra den tanke, at det hele tiden er det offentlige, der skal klare tingene, og så skal vi til at sætte en ære i at klare os selv noget mere på en række områder.

Det vil gavne den enkelte, det vil gavne samfundet, det vil automatisk give en lavere rente, og det vil alt sammen styrke dansk industris konkurrenceevne.

Melchior (CD):

Den meget veltalende ordfører for forespørgerne, hr. Alfred Hansen, understregede med fryd i stemmen, at det sandelig ikke var den samme debat, vi skulle føre i dag, som vi førte den 12. maj 1978, idet man havde givet spørgsmålet en væsentlig drejning. Dengang spurgte kommunisterne, hvilke foranstaltninger regeringen ville tilsige for at nedbringe renten. I dag spørger man om noget andet, siger hr. Alfred Hansen, nemlig hvilke oplysninger regeringen kan give om rentens indflydelse på konkurrenceevne og beskæftigelse.

Nu er dette her ikke det økonomiske råd eller et fakultet ved et universitet, så det er ikke for at høre økonomiske forelæsninger, at der holdes politisk debat om renten, og det er klart, at forespørgerne har tænkt sig en besvarelse af spørgsmålet derhen, at indflydelsen på konkurrenceevnen og beskæftigelsen er stor. Når vi så har konstateret det, skal vi vel diskutere, hvordan vi kan bringe renten ned for at gavne konkurrenceevnen og beskæftigelsen. Ergo er det til punkt og prikke den samme debat. Jeg har da også gjort mig den ulejlighed at gennemse den debat, vi førte i maj måned, ligesom jeg har lyttet til de ordførertaler, der foreløbig har været holdt, og med andre ord ligner de debatter nøjagtigt hinanden, og det forbavser mig noget, hvis forespørgerne skulle undre sig over, at det er gået og måtte gå sådan.

Det er også ganske pikant, at vestres ordfører ved den lejlighed, altså i maj i fjor, var den nuværende økonomiminister, som i dag på regeringens vegne har svaret. Lur mig, om ikke han også selv har kigget i, hvad han sagde dengang, ellers er der nok nogle andre, der har kigget for ham! Da gav han jo en anvisning på, hvordan vi kunne bringe renten ned med 3-4 pct. i første omgang, og lidt senere sagde den nuværende økonomiminister ordret:

»Jeg tror ikke, finansministeren har nogen løsning på det voksende problem, vi står med, hverken med hensyn til beskæftigelsen eller med hensyn til betalingsbalanceunderskuddet . . . «

Men nu er hr. Anders Andersen jo altså selv kommet til som minister på ny, og nu har han været ude at lede efter nøglen, siger i hvert fald partiet vestres ordfører, hr. Ellemann-Jensen, til de løsninger vel, som den daværende ordfører for partiet venstre ikke mente at den da- og nuværende finansminister sad med. Jeg tror da også, at hele landet overværer, iagttagere, denne søgen foran porten. Det er, ligesom der er lidt trangsel dér. Det er, ligesom om der er to, der leder. De vil gerne have fat i nøglen begge to, men det er, ligesom om de skubber til hinanden. Det er muligt, at nøglen ligger under måtten, men i så fald er måtten sømmet godt fast, og de kan ikke rigtig blive enige om, hvilket værktøj der skal bruges. Vi iagttagere landet over med spændt forventning, men også med nogen utålmodighed, at nøglen